

DAHA ANLATACAKLARIMIZ VAR -1

İrem ATTİLA



Şubat projemizden, Antalya'dan döneli biraz zaman oldu, okulumuz da başladı. Okul başlayınca biz de İlkyar'ı tanıtmak, insanlara anlatıp yeni gönüllülerle tanışmak için çalışmalarımıza başladık. İlgilenenlerden biri, ben projelerden bahsederken ve en son Antalya'ya gittiğimizi söylediğimde "Acaba biraz anlatabilir misiniz mesela şimdi siz Antalya'da tam olarak neler yaptınız?" diye sordu. Bir projeyi anlatmak ne zormuş meğer. İlkyar'ı anlatmak, ilk yar'ları anlatmak, bir çocuğun ürkek bakışlarla elimizden çiviye aldığı an ile akşam ayrılırken dolu gözlerine bakmamız arasında geçen saatleri birkaç dakikaya sığdırmak...

Oysa vaktimiz olsa neler anlatacaktım, neler:

Tarih sonunda 8 Şubat Pazar, Bilim Otobüsü'nde, karlı dağların arasından geçen ama sonu aydınlığa varacak olan o yoldayız. İçimiz kıpır kıpır ... İstikametimiz Kaş, Antalya. Kıvrılarak giden yollardan, dağların arasındaki yokuşlardan masmavi denize baka baka geçiyoruz. Ve yaklaştığımızı hissediyoruz yavaş yavaş. Bir projede yaşayabildiğimiz en güzel duygu, gerçek hayatımızdan soyutlanıp bambaşka bir hayatın içine dahil olmak.

Bilim Otobüsü'nün kapısı ne zaman açılrsa bizi o bambaşka hayatın içine bırakıyor ve kapılarını kapatıyor sanki. İşte Turan Erdoğan Yılmaz Fen Lisesi'ne ilk vardığımız anda, otobüsten inip o esintiyle karışık akşam güneşi yüzlerimizi ısıttığında hissettiğimiz yine tam olarak buydu. Pazar akşamı yavaş yavaş yurduna dönen, evinden gelen, ellerinde çantalarıyla yokuşu tırmanan öğrenciler görmeye başlamıştık uzaktan. Artık içimiz de ısınmaya başlamıştı...

Otobüsümüz bizi bu hayatın içine bırakıp kapılarını kapadıktan sonra, okulun öğretmenlerinden biri bizi karışılıyor, kısa bir sohbet ediyoruz orada. Bir ara kafamı kaldırıp kız yurduna doğru bakıyorum. O zaman oda camından bize doğru ne olduğunu anlamaya çalışarak bakan 2 kızla göz göze geliyoruz. Ben onları tam seçemiyorum, ama el sallıyorum gülümseyerek. İşte proje benim için tam o an başlıyor.



Yavaş yavaş liseli gençler aşağı inmeye başlıyorlar. Bir yandan iner inmez abla abilerinin kurduğu Güneş teleskobuyla gökyüzüne bakıyorlar, bir yandan bizlerle sohbet ediyorlar. Ben de teleskop sırasına yaklaşıyorum, rastgele bir kız grubuna “Merhaba kızlar!” diyorum. Öylesine cana yakın öylesine samimi karşılıyorlar ki beni, doğrusu şaşıyorum. Sanki uzak yerlere okumaya giden bizmişiz, sonra zaten uzun zamandır tanıdığımız arkadaşlarımızın yanına geri dönmüşüz gibi karşılıyorlar hepimizi...



O gün, hatta projede ilk tanıştıklarım 9. Sınıflardan kızlar. Hepsi o kadar cana yakınlar ki. Duru bana ODTÜ ile ilgili çok güzel sorular soruyor, diğer kızlar bana yurt anılarını, memleketleri olan şehirleri, neden Antalya’yı tercih ettiklerini anlatmaya başlıyorlar. İçimiz gitgide daha da çok ısınıyor. O güzel manzaraya bakan çardaklardan birine geçiyor, yemeği bekleyene kadar sohbet ediyoruz.

Kendi 15 yaşımı düşünüyorum o zaman: Daha yeni, kendi memleketim bile olmayan bir şehre okumaya, tanımadığım insanlarla yaşamaya gelmişken sonra bir de Ankara’dan gelen bu abla abileri ağırlamaya, onlarla tanışmaya bu kadar istekli olabilir miydim?

Sonra yavaş yavaş hep beraber akşam yemeğine doğru yürümeye başlıyoruz. Yine bir kafamı kaldırıp bakıyorum etrafıma. Yemekhaneye giden o kısa yolun bir yanı yemyeşil ağaçlarla kaplı dağları, öbür yanı masmavi denizi görüyor. O kadar huzurlu bir yer ki, bunu daha ilk anda hissediyorum.

Ama o huzuru veren kesinlikle sadece o güzel doğa değil. O gün ve o günden sonraki 2 günde tanıştığım tüm öğrencilerin sıcak kanı, gözlerinin ışıltısı, sohbetlerinin güzelliği... Sonra kalabalık bir masada kızlarla akşam yemeği yiyoruz. Gerçekten sanki uzak bir yoldan evine dönen biriymişim gibi yaklaşıyorlar bana: “Yemeklerimizi sevdi mi abla? Yol iyi geçti mi, baya uzun sürmüş galiba?”

Yemekten sonraysa gece deneylerimiz başlıyor. Gece gösterdiğimiz deneylerin hepsi çok özel ve güzel, ama özellikle gönüllülerimiz tarafından geliştirilen deneylere bir başka bakıyorlar sanki. Çünkü bir gün deneyleri geliştiren ve anlatanların kendileri olacaklarını ve bunun o kadar da uzakta olmadığını anlıyorlar o an.

Sonra çok özel bir ana tanık oluyoruz. Liselilerden Ege bizim olduğumuz tarafa geliyor bir anda: “Berna abla?”

Ege 2024’te yaz bilim okulunda Berna ablasının ekibindeydi, görmüş uzaktan onu ve hemen tanımış. Kim derdi ki o zaman Berna ablasının 2 yıl sonra onun okuduğu liseye geleceğini, karşılaşacağını, oturup sohbet edeceklerini. İkisinin karşılaşmasını görmek, sadece ikisine değil bizlere de bambaşka bir umut ve heyecan oluyor. Projelerde her günden sonra otobüse binerken ister istemez aynı çocukları bir daha göremeyeceğimi düşünüp de üzülmemeliyim belki de, diyorum. Göreceğiz çünkü.

Belki liselerine geldiğimizde, belki bir yaz bilim okulunda, belki üniversitemize geldiklerinde, belki İLKİYAR’da abi abla olarak, belki ileride önemli bir çalışmanın altında isimlerini okuduğumuzda. Bunun imkansız olmadığını anladığımız bir an daha yaşayıp yemekhanede liselilerle sohbet etmek üzere yürümeye başlıyoruz.

Orada sohbet ettiğim kızlar da ayrıca etkiliyor beni. Kendi tasarladıkları araba projesi ile Polonya’lara gitmişler, üniversite takımlarıyla rekabet etmiş hatta bazılarına yardım etmişler, münazara topluluğunda aktiflermiş, çalıştay düzenleyip akademisyenlerle iletişim kuruyorlarmış, dergilerinde yazılar yazıyor, konferanslar düzenliyorlarmış. Hayranlıkla ve büyük bir heyecanla dinliyorum onları. Daha anlatacak çok şeyleri olacağına da eminim.

Biz günün bittiğini sanarken, ve odada da hala Zeynep ve Beren ile Ege’yle olan karşılaşmamızdan, çocukların ne kadar samimi olduklarından bahsederken kapımız tıklatılıyor. Sonra sıra sıra kızlar girmeye başlıyor, bir anda 10 kişi oturup sohbet etmeye başlıyoruz odamızda, konu konuyu açıyor. Kızlarla sohbetimiz çok keyifli geçse de, yavaş yavaş hepimiz uyumak üzere dağılıyoruz. Kızlar odalarına geçiyorlar, ama vaktimiz olsa da sabaha kadar konuşsak keşke.

Ve ertesi güne uyanıyoruz, projenin ilk gününün verdiği heyecanla, yolumuz Çavdır Ortaokulu’na



doğru. Bizi izleyen meraklı gözlerin arasına indikten sonra otobüsten, çocuklara günaydın diyor, gülümsüyoruz. Ama bir anda hiç tanımadıkları bilmedikleri abi ve ablalar onlara günaydın deyince afallıyorlar. Kimi hiç yabancılamadan günaydın diyor, kimi ise daha çekingen, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor. Ama onlar da şöyle bir göz ucuyla kutularımıza, isimliklerimize bakmadan edemiyorlar, yine de günaydın diyorlar abi ablalarına.



Projelerdeki pazartesi sabahlarının ve cuma akşamlarının bir özelliği var: Çocuklarla birlikte sıraya geçip İstiklal Marşı'nı okumak. Liseyi bitirene kadar her hafta yaptığımız için aslında ne kadar özlenecek bir şey olduğunu o zamanlar tahmin edememişim ama o çocuklarla okul bahçesinde bir ağızdan marşımızı okuyarak güne başlamak çok farklı hissettiriyor bana.

Ve projenin ilk etkinliğine gidiyorum 5. Sınıflarla, hep birlikte fen etkinliği yapıyoruz. Çocuklar hem ilgili hem de oldukça heyecanlılar, bazı deneyleri gösterirken etrafıma gelmelerini istediğimde çocukların sıralarından kalkmalarıyla hemen yanımda belirmeleri bir oluyor, sandalyenin üstüne çıkmaya çalışanlara gülmeden de edemiyorum o zaman.

Öğlene kadar etkinliklere girip çıkmaya devam ediyoruz. O gün Ali ve Bedirhan'la tanışıyoruz, etkinliklerine girmiyorum ama çok fazla karşılaşıyoruz koridorlarda ve her gördüğümüzde birbirimizi, gülmeye başlıyoruz artık.

Biz öğle yemeğinden sonra 3 gönüllü, Yeşilköy Ortaokulu'nda dış deneyler yapmak için ayrılıyoruz. Otobüste o okula giderken hem başka çocuklar da göreceğim için mutluyum ama aynı zamanda da sabahki okulda daha çok zaman geçirmek istiyorum içten içe. Zaten bir projedeki en büyük ikilem hep burada başlıyor: *Bir okuldan çıkıp gitmenin hüznüyle bir sonraki okuldaki çocukları tanıma heyecanı arasında...*

Bilal abileri ve Zeynep ablalarıyla birlikte yaptığımız dış deneylerden ve Hüseyin Hocamızın sunumundan oluşan kısa bir program yapıyoruz o okuldaki çocuklara. Hiç

tanıyamadık, diye düşünsek de tam otobüse binme vaktimiz geldiğinde çocuklar yanımıza geliyorlar. Duymaya ne kadar alışsak da her seferinde ilk kez duymuş gibi hissettiren o sözcük çıkıyor ağızlarından: “Gitmeyin!”

İlkokullar çoğu, büyük ihtimalle yaptığımız deneylerin arkasındaki sebepleri, ilkeleri anlayacak yaşta değiller. Ama yine de o “Gitmeyin” sözü çıkabiliyor ağızlarından.



Oradan çıktıktan sonra ekibimizin kalanıyla buluşmak için tekrar Çavdır Ortaokulu'na dönüyoruz. Sabah sohbet ettiğim Ali ve Bedirhan da yanıma geliyorlar, mektup yazdıklarını söylüyorlar. Otobüse binince açıyorum mektubu, beraber yazmışlar: “Abla dersimize girmedin ama sen çok iyi kalpli bir ablasın.” Kısacık bir yazının olduğu bir kağıt parçası, ama benim tüm akşam ağzım kulaklarımda.

Akşam tekrar Teyfen'e dönüyoruz. Kızlarla dün yarıda kalan sohbetimize bugün devam ediyoruz. O gün, yurt başkanı, 11. Sınıflardan Eylül'e odamızın klimasını çalıştıramadığımızı söyleyip yardım istediğimizde o klimanın çalışmadığını ama istersek battaniye getirebileceğini söylüyor. Ama biz gerek yok, diyoruz ısrarla. Bir yarım saat sonra kapı tıklıyor, Eylül elinde bir ısıtıcıyla gelmiş, merdivenleri kat kat çıkmış bunun için.

Misafirperverlikleriyle, yardımseverlikleriyle yer ediniyorlar kalbimizde. Akşamın devamında yine Beren ve Zeynep ablalarıyla beraber uzun uzun sohbet ettiğimiz Büşra'dan bir söz alıyoruz hemen: İLKYAR'lı abla olma sözü. *(devam edecek)*

İrem Attila
İktisat 2

